

200
Gamla kända
visor

om

Kärlek, Dryckjom, Bevärings- och
Sjömansliv, m. m.

Samlade och upptecknade av

Sv. Eduard

Melodierna äro försedda med ackordbeteckningar
för Gitarr-, Luta- eller Ukulele-ackompanjemang.

Häfte 6. Nr. 1: 50

Nils Årbergs Musikförlag
Stockholm

INNEHÅLL

Nr.		Sid.
126.	Sandals kanon	95
127.	En jägare gick sig att jaga	96
128.	Flicka du är blek om kinden	96
129.	Hertig Silverdal	97
130.	Bengts visa	98
131.	När ja' ble' sjöttan år	98
132.	Fröken Agnes	99
133.	Den fjortonde	100
134.	Du har diamanter och pärlor	100
135.	Näcken han spelar på böljan blå	101
136.	Beväringsvisa	102
137.	Edvin och Emma	102
138.	O, tysta ensamhet	103
139.	En herreman så stolt och båld	104
140.	I Smålan', där mår man så gött	104
141.	Kersti du, kom du	105
142.	Krigarn vilar sig i mark och skog	106
143.	Sorundavisan	106
144.	Jerker var ortens raskaste dräng	107
145.	Sjömansvisa	108
146.	Var skall man sig en flicka finna?	109
147.	Två flickor de gingo åt rosendelund	109
148.	Frieri i Dalom	110
149.	Jag gick mig ut en aftonstund	111
150.	Det bodde en herre vid Hamborga bro	112

Gamla kända visor

126. Sandals kanon.

Ur "Andersson, Pettersson och Lundström av Frans Hodeil.

Valstempo,

En yn-ke-lig vi-sa jag öns-ka, att sjun- ga med
 an-da, med kraft och med själ och med tung-a med
 hjä-ta, med stru-pe, med röst och med ton. Om
 en som blev to-kig i San-dals ka-non.

2. Det var just en flicka som bodde på Söder
 Och mistat båd' fader och moder och bröder,
 För alla va' gångna till himmelens zon,
 Precis som åt fanders herr Sandahls kanon.
3. Och flickan på Söder, hon hette Fredrika
 Och plägade ofta i Dagbladet kika.—
 En dag var hon inne hos hökar'n i bo'n,
 Och då fick hon läsa om Sandahls kanon.
4. Hon läste, att den, som sej ville be-giva
 Till Danviken, skulle ett slughuvud bliva,
 Om blott man sej ställde och titta från bron
 På båten, som sprängdes av Sandahls kanon.
5. Och flickan satt på sej den sötaste minen
 Och koffan och kjolen och så krinolinen,
 Och sedan till Danviken tog hon motion —
 Men såg varken båt eller Sandahls kanon.
6. Si saken var den, att mitt opp uti ståten
 Så kom själve f-n och sej satte i båten —
 Och folket just därför »i land måste ro'n» —
 Sen gävo de tusan herr Sandahls kanon.
7. När detta var gjort, börja' mängden att hurra.
 Och sedan så gick det precis som en snurra
 Att bära framåt uti likprocession
 Hin häle och båten och Sandahls kanon.
8. Men flickan, hon stannade vid hospitalet —
 Det är ju naturligt, när allt var så galet! —
 Och ännu så står hon och tittar på bron.
 Men slug blir hon aldrig på Sandahls kanon.
9. Och denna här visan en smed haver diktat,
 Som uti polisen för »oljud» har pliktat —
 För, när han var ute och såg på kanon',
 Så var han på kulan — den dumme kalkon'!

127. En jägare gick sig att jaga.

En jä - ga - re gick sig att ja ga En
 jä - ga - re gick sig att ja ga En jä - ga - re gick sig att
 ja - ga ut - i en lund så grön. Tra - la - la - la -
 la, tra-la la la tra la la la la, tra la la la tra la la la
 la tra la la la tra la la la la tra-la la la la, En
 jä - ga-re gick sig att ja-ga ut - i en lund så grön. (Ä du mö på dä)

2. På vägen han mötte en flicka,
 en flicka mycket skön.

5. »Vad skall du då göra hos din fader,
 som bor i lunden grön.»

3. »Varthän, o varthän, sköna flicka,
 varthän, du stolta mö?»

6. »Jo, där skall jag blommor plocka
 och binda kransar av.»

4. »Jo jag skall gå hem till min fader,
 som bor i lunden grön.»

7. »Och vad skall du göra med de kransar,
 som där du binda skall?»

8. »Jo, dem skall jag hava till prydnad,
 uppå min bröllopsdag.»

128. Flicka du är blek om kinden.

(Visa från Småland)

Flic - ka du är blek om kin - - den,
 röd - nan - de var du nyss. Kall blå - ser
 af - ton - vin - - - den, Kall blir din av - skeds - kyss.

2. Flicka din tro är bruten,
Den du för evigt svor
Säg, vem har löst opp knuten?
Snart jag i graven bor.

3. Skön som en lillja om
Med en ros i din hand,
Ömt rinner avskedståren,
När man faller uti famn.

129. Hertig Silverdal.

(Visa från Uppland)

"Och kä- ra mi- na hov- män, I stil- len
E- dert lag, Tills jag får gå i kyr- kan och
väc- ka upp min far." Min sorg fal- ler vi- da.

2. Och Silverdal han klappar uppå den 11. Herr Silverdal drar gullringar sju av
mörka grav, sin hand,
Och därur så fick han utav sin fader Och dem vill han giva de vallgossar i
svar. hand.
3. Vem är som mig väcker allt under 12. »Behållen de gullringar, de pryda e-
tungan jord, der hand.»
Att jag ej får vila med fred och med »Väl visa vi Er vägen förutom gull i
ro? hand.»
4. Jag vill ej Eder väcka, ej er oroa må, 13. »När jag blir kung och herre allt
Blott att jag får veta, varest brud jag uppå denna ön,
kan få.» Skall var och en av er bli min ridda-
re skön.»
5. »En konungadotter, henne skall du få 14. »Vi äro ej vallgossar, fast Eder tye-
Men henne skall du söka i tvenne hela kes så,
år. Vi äro små Guds änglar under him-
melen den blå.»
6. Med dig skall du taga vårt röda gull- 15. Herr Silverdal han rider upp på ko-
band, nungens gård,
Och det skall du giva prinsessan i Och konungens dotter för honom ute
hand.» står.
7. Och Silverdal sadlade sin gångare grå, 16. »Och hören I skön jungfru, vad jag
Så rider han sig strax bort från sin Er säga må,
gård. Säg viljen i bliva min äkta gemål?»
8. Och när som de åren framlidit båda 17. Och inte jag det vill, och inte jag
tu, det får,
Så mötte han på vägen de vallgossar Min fader mig bortlovat, när jag var
sju. tu år.
9. »Och hören I vallgossar, vad jag Er 18. Deu man, som mig skall hava, han
spörja må, heter Silverdal,
Vad är det för ett land, jag är kom- Och att jag tar en annan, kan aldrig
men uppå?» bli tal.»
10. »Det är väl intet land, men det är en 19. Men Silverdal tar fram då de röda
stor ö, gullband,
Där unge hertig Silverdal skall få Och giver han det prinsessan i hand.
sin fästemo.»
20. Prinsessan tog bandet av Silverdals
hand:
»Härefter vi knyta ett bättre kärleks-
band.
— Min sorg faller vida. —

130. Bengts visa.

Al- drig så fin, Al- drig så fin, Fun- nits en
 flic- ka som min Kris- tin Al- drig så fin
 Al- drig så fin, Fun- nits för- ut, en flic- ka.
 Kin- der så fris- ka, ö- gon him- mels- blå,
 Hän- der så nät- ta, föt- ter täc- ka små
 Och i sitt sätt lik- som en frö- ken så
 Ho' sej för- står att skic- ka.

2. Mi' sa' ho' bli ;:
 Och det blir just ett pråktigt parti!
 Mi' sa ho' bli ;:
 Vi passa för varandra.
 För tösa ho' ä' rar ä' vacker som e'
 dag.
 Ä' en fiffig pöjke. de' ä' även jag.
 Tösa ho' ä' rask ä' ja'. ä' inte svag.
 Ja. vi passa för varandra.

3. Se'n sa' man si ;:
 Alt när en gång väl gifta vi bli;
 Då sa' man si ;:
 Vad vi ska leva roligt
 Tösa ä' ja' så hurtigt skola må,
 Kuttra så ömt som turturduvor två
 Vi sa oss skaffa många snälla små
 Hej. va' de' sa' bli roligt.

(I. Philipson.)

131. När ja' ble' sjöttan år.

(Visa från Värmland)

Fjor- ton år va' ja' i Fil- pe- sta', Li- ta
 flic- ka, så mun- ter ä' så gla'! In- ga fri ä- re
 viss- te ja' ä', Ä' in- ga hel- ler ja, tänk- te up- på.

C *G7* *C*
 Fa - la - la - la, fa - la - la - la, fa - la - la - la, fa - la - la. Fa -
G7 *C*
 la - la - la, fa - la - la - la, fa - la - la - la - la - la - la. lej.

2. Rasa dö, när ja' ble' sjöttan år,
 Sola sken, göken gol, de' va' vår.
 Allt va' skönt, jola grön, himlen blå,
 Men de' feltes mej någe' ändå.
3. Flecker, gissa, om ni kan, va' de' va'!
 Stunta' va' ja' så lessen, stunta' gla',
 Stunta' va' ja' sa vit, stunta' rö',
 Å ja' ville varken leva eller dö.
4. Då en sönda', mä' mor å mä' far
 Möcke sorgsen te körka ja' far:
 Men där mötte ja' vännen så kär,
 Vilkens bild ve' mitt hjärta ja' bär.
5. Ola Ask ifrån Hotorp, jo pytt!
 Feck ni vete, så säj någe' nytt!
 Men så mycke' att säje går an:
 Att te jula blir Ola min man.
 (H. Liljebjörn.)

132. Fröken Agnes.

F *C7*
 Frö - ken Ag - nes u - ti dyst - ra drömmar går
 Fast - än rum - met fint och hon i si - den klädd
F
 Och i nat - tens tyst - nad ing - en ro hon får.
 Än - dock hen - nes sömn flyr bort från spets - prydd bädd.

2. »O, grymma öde, varför blev jag född
 I kvalfull längtan är min tid förödd.
 Att vara fattig, vilken härlig lott
 Mot den att rik och fridlös bo i gyll-
 ne slott.»
3. Torparsonen Gustaf hon ej glömma
 kan.
 Fast sex år förflutit, sedan han för-
 svann.
 Ej ett ord till avsked, ej en enda rad—
 Kanske att han vilar i den tysta grav.»
4. Sa hon ensam satt i natten stum,
 Då hennes far kom in i hennes rum!
 »O, dyra Agnes, nu din fader gläd
 Och uti nästa vecka brudstol träd.»
5. Hon svimmar först, men fattar sedan
 mod.
 »Visst är du väl en fader så god, så
 god,
 Men mig förlåt, jag mig ej gifta vill.
 Kan aldrig höra greve Reinhold till.»
6. »Du otacksamma barn,» skrek fadern
 vred.
 »Skall du som andra icke följa tidens
 sed,
 Det är din plikt att lyda utan prut,
 Det är för snart ej att din frökentid
 tar slut.»
7. »Det är min plikt att lyda känslans
 röst.
 Se, minnet av en vän jag bär inom
 mitt bröst,
 Den vännen, som jag alltsen mina
 barndomsår
 Har älskat och den enda som min
 hand får.»
8. Sen hon ensam satt uppå sitt rum,
 Den strid hon stred, hon endast själv
 den vet.
 Men innan fågeln bådår morgon god
 Hon klädd och färdig står på faderns
 rum.»
9. Hon stammar: »Fader, tack och ett
 farväl,
 Förlåt att jag ej sälja kan min själ,
 Förlåt mig sorgen, som jag vållat Er.
 Förlåt, förlåt, vi ska ej träffas mer!»
10. Jag reser nu långt bort till fjärran
 land,
 Där ett vänligt möte om mig tar om
 hand,
 Jag reser dit — dit mången rest
 förut,
 Och kanske där min frökentid tar
 slut.»

133. Den fjortonde.

Den fjor-ton-de, den fjor-ton-de, då fri-a-ren han
 kom-mer, Han kom-mer till den flic-kan i skö-nas-te lund.
 Äck, ljuv-li-ga som-mardag och bloms-tran-de vår, Det
 kan väl bli den da-gen vi var-an-ära kan få.

2. Men gosse, men gosse, vad tänker du 4. Den fjortonde. den fjortonde, då fria-
 väl på, ren han kom.
 Som vill älska en sådan flicka, som du Han friade till den flickan utav rosen-
 aldrig kan få? delund.
 Nej älska du din like, den kan du väl Den dagen skall ej glömmas, då jag
 få, skall äga dig.
 Och sedan kan du leva uti stillhet För det jag var i sällskap i söndags
 och rö. med dig.
3. Slätt intet är han uppå penningar rik, 5. O gosse. o gosse, vad tänker du uppå.
 Men du kan vara glad för han är män- Som friar till den flickan den du aldrig
 niska lik, kan få?
 I världen har han levat med mödor Ja förr skall dina fötter trampas tunna
 och besvär, som ett blad.
 Men du kan vara tacksam för hon en- ja förr än du skall äga den vännen du
 sammen är. vill ha.

134. Du har dimanter och pärlor.

Andantino.

I. Stigelli.

Du har di-a-man-ter och pär-lor, har
 allt vad en död-liq be-gär; du har ock de skö-nas-te
 ö-gon, säg hul-da vad önskar du mer, du har ock de
 skö-nas-te ö-gon, säg hul-da vad önskar du mer.

2. Men med dina ögon de sköna
du mig i förtvivlan nu ser
Med dem har du krossat mitt hjärta.
säg hulda, vad önskar du mer.

3. Ack, hulda slit av denna slöja.
lägg bort denna sorgenas skrud.
låt Amor som förr hos dig dröja
och lyss till hans manande ljud.

4. Säg, älskar ej hela naturen?
allt leker ju brudgum och brud,
ja, ända från blomman till djuren
är kärleken skapelsens gud.

5. En suck är det språk som han talar
Laurence! lär det språket av mig,
och lyft mig till himmelens salar
med sucken: jag älskar blott dig.

135. Näcken han spelar på böljan blå.

Italiensk melodi.

Nä-ken han spe-lar på böl-jan blå, Och
Ha-ve-ts små älv-or i ring-dans gå Och
ljvt är att hö-ra där-på.
stjärnor-na tind-ra ock- så. Men
Nä-ken, när han e-mot him-len ser, Slår han sitt
ö-ga ner; Ty bland de stjär-nor, som
tind-ra där Fre-ja ej mot ho-nom ler.

2. Större än jordlivets sorg är hans —
Bruden, han sökte, ej fanns.
Slocknen. I stjärnor, och dölj er glans.
I tärnor, gå icke till dans.
Näcken med harpan för berg och dal
Sjunger om kärlekskval.
Gömmer sig sedan i grönan sal.
— Slutar så älvkungens bal.

136. Beväringsvisa.

(Sjungen vid Gardesregementena.)

Här - lig och skön är en kri - ga - res lott, glatt för sin
kung och sitt land vill han stri - da. Fä - der - nes - lan - det är
här - ligt och gott se - gern den har vi ju fått. Hur - ra!
Raskt vi gå, föl - ja vi må, fa - nan den
blå med qu - la kor - set up - på. Fä - der - nes -
lan - det, det ä - ra vi al - la seq - ran - de
vi stå el - ler fal - la. Hur - ra!

2. Höga var bergen, vid Brunkebergstorg.
stodo vi alla i leder uppställda.
Gardenas leder de mönstrades där
alla under gevär. Hurra!
Raskt vi gå, etc.

137. Edvin och Emma.

Ed - vin går där - bor - ta, går ej fram till mig,
Han nog ser sin Em - ma, men för - döl - jer sig.
Han, som stän - digt smög sig i min väg för - ut,
Var jay in - om hyd - dan el - ler gick jag ut.

2. Tyst jag hör hans stämma! Jag känner den så väl.
 Sen första gång den trängde sig in i min själ.
 Så bakom mitt fönster han sjöng mången kväll,
 Sedan stäms hans luta vid en annans tjäll.

3. Förr han blommor plocka, och han band dem förr,
 Till en krans var morgon ny uppå min dörr,
 Den som nu där hänger, kom dit för länge sen,
 Vissnat har den, bladen fallit bort från den.

4. Att jag i min enfald trodde honom så!
 Trodde när han räckte mig sin hand därpå,
 Att, om jag än bröte, bröt han ej ändå.
 Att jag i min enfald trodde honom så!

5. Skön med vårens sippor slog hans kärlek ut,
 Men med sommarns rosor tog den hastigt slut.
 Kanske när han ser dessa spricka ut igen,
 Kommer han tillbaka till sin gamla vän!

6. Men då skall jag svara: »Jag vill älskad bli
 Ej blott rosentiden, den är snart förbi.
 Vill du ej bli hos mig även vinteren,
 Flyg då bort som fjäriln och försvinn som den.»

138. O, tysta ensamhet.

The musical score is written on five staves. The first three staves are in G minor (one flat) and 2/4 time. The fourth and fifth staves are in G major (one sharp). The lyrics are written below the notes. Chord symbols (Gm, D7, G, C, H7, Em) are placed above the notes. The lyrics are: O, tysta ensamhet, Var skall jag nöjen finna! Bland sorg, som ingen vet, Skall mina dar förinna. En börst tung som sten Mig följer vart jag går; Bland tusen finns knappt en Som kärlek rätt förstår.

2. Det är den tyngsta sorg,
 Som jorden måste bära,
 Att man skall mista bort
 Sin allra hjärtans kära.
 Det är den tyngsta sorg,
 Som solen övergår,
 Att man skall älska den,
 Man aldrig får.

3. Had' jag dig aldrig sett,
 Tillfreds jag hade varit,
 Men dina ögon blå
 De hava mig bedragit.
 Allt intill denna tid,
 Ja, intill denna stund,
 Har jag ej annat trott.
 Än du skull' bli min vän.

4. O, store Herre Gud,
 Giv dig så mycken lycka,
 Som tårar jag har fällt
 På detta pappersstycke!
 Du är den första, jag
 I världen älskat har,
 Den sista blir ock du,
 Till dess jag läggs i grav.

5. Fast det nu fågnar dig,
 Att mina tårar flyta.
 Skall tro och redlighet
 Hos mig dock aldrig tryta.
 Jag önskar dig allt gott,
 Jag önskar innerlig,
 Att, Gud för hårdhet din
 Ej rättvist straffar dig!

(O. v. Dalin.)

139. En herreman så stolt och båld.

(Visa från Uppland)

En her - re - man så stolt och båld, som väg - de
 tun - nor guld och fle - ra hem - man i sitt
 våld, fick se en. flic - ka huld bland par - kens
 stam - mar en - sam stå, och ta - la - de till hen - ne så:

2. Mitt vackra barn, vad heter du?
 Säg mig ditt ljuva namn!
 Kom sätt dig vid min sida nu
 I skogens blomsterfamn,
 Vi vilja språkas vid en stund
 Förtroligt här i enslig lund.

3. »Mitt namn är Elin, men jag får
 Ej längre dröja här,
 Ty dagens sol snart nedergår
 Och jag skall plocka bär.
 I korgen, som jag har, åt mor
 Väntande i hyddan bor.

4. »Hör Elin, ingen flicka skön
 Och söt som dig jag sett.
 Kom vila vid mitt öppna sköt!
 Jag beder dig om ett:
 Giv mig en enda liten kyss,
 Var inte rädd, ej någon lyss!»

5. »O, nej jag lovat har vid Gud
 Att ingen kyss ge bort,
 Förrän den dag jag skall stå brud,
 Och det sker inom kort
 Och då skall Gustav hava den
 Från barndomen han är min vän.»

6. »Vad du är barnslig, blyg och dum,
 Som sådant pjollra kan.
 Din Gustav vet ju ej därom,
 Ej heller någon ann.
 Du skall få penningar, se här:
 Låt mig nu få vad jag begär.»

7. »O nej, o nej, jag är ej fal
 För penningar och guld,
 De hjälpa ej för samvetskval
 Och spe och evig skuld.
 Ett fredat bröst är mera värt,
 Det har jag i katekesen lärt.»

8. »O hör, din Gustav fattig är:
 Ett torp jag honom skänkt.
 Och nu jag lovar här och svär,
 Ty du min ära kränkt,
 Det torpet tager jag igen,
 Lev sen i sorger med din vän!»

9. Gör som du vill, jag lever säll
 Om än bland snö och is.
 I ödemarken i ett tjäll,
 Jag leta skall min spis.
 Blott jag vid Gustavs sida får
 Framleva mina levnadsår.»

10. »Ej hjälper smicker eller hot,
 men vet i alla fall,
 Om än det dock skall ske med knot
 En kyss jag taga skall.
 Och till mitt hjärta trycka dig
 Förrän du slipper ifrån mig.»

11. »Jo pyttisan,» med en sidoblick
 Gav Elin skälmskt till svar.
 Hon kastade sin korg och gick,
 Med den stod herren kvar
 Och suckade: »En narr är den,
 Som gäckar kvinnotroheten.»

140. I Smålan', där mår man så gött.

I Små - lan' där mår man så gött, gött, gött. Men

lätt kan en få sej en plätt, plätt, plätt Ja,
in- tet an- nat lan' en upp- vi- sa kan, där
all- ting är så ljuv- ligt och så gött, gött, gött.

2. Se flickorna där ä så söta som bär 3. Men te kyssa dem det går rakt inte an
Med kritvita armar och smånätta tär. Då sparka de värre än mårna minsan
De bli röa i synt, när en tar dem om Ja Anders Pers Pål, han feck nog kän-
trynt, na påt.
Och hä gör i hjärtat så gött, gött, gött. Men han töckte allt ändå att det var
gött, gött, gött.

4. Se Stina ho slog honom rakt på hans
truf
Och bad honom veta si söndiga hut,
Men hur det sen geck, så kyssten ho
feck,
Och så töckte ho allt att det var gött,
gött, gött.

141. Kersti du, kom du.

Kjer- sti du, kom du, så ve- le vi svänga.
Pli- ra mäns la- gom på her- re- gårds- dräng- a,
Ser jag rätt på dig, så har du nog lust.
Granna ä föll' de, men ha ing- en must.
Stic- ka i ma- ten och qa- pa på äng- a,
Lik- som komme de från främ- man- de kust.

2. Speleman spelar och alla ska' sjunga,
Lustigt, Kersti lilla, känner du mej?
Se på de gamla, de sitta så tunga,
Mysa fromt på mun, och glomma för
sej.
Låt oss mäns dansa, allt mens vi ä'
unga;
Snart det kommer tid, som nog säger
nej.

142. Krigarn vilar sig i mark och skog.

E H7 E H7
 Kri - garn vi - lar sig i mark och skog of - ta
E A E
 nog Klip - pan är hans här - da hu - vud - gärd
H7 E
 Säng - kam - ra - ten är det go - da svärd
A E H7 - E
 Kri - garn vi - lar sig i skog, of - ta nog.

2. Ljuvlig dröm är likväl honom där
 Li - ka när ::
 Svärdet ofta jag till barmen tryckt
 Det i drömmen som min maka tyckt.
 Ljuvlig dröm är honom där
 Li - ka när.
3. Stod en ros så frisk på ängen grön,
 Him - melskt skön ::
 Ut i drömmens hulda, ljuva stund
 Tycktes mig den som din purpurmund.
 Stod en ros på ängen grön
 Him - melskt skön.

4. Flicka, flicka! vid min sida du
 Vi - lar nu! ::
 Stridens möda, krigarens besvär
 Rikligen också belönad är.
 Flicka vid min sida du
 Vi - lar nu!

143. Sorundavisan.

C F C
 I So - run - da däck ö ja föä - der å kläckt I
F C
 So - run - da däck har ja he - la min släkt, Bå
F
 fa - der å brö - der, bå fa - der å brö - der, Men
G7 | 1. *C* | 2. - 4 versen. *C*
 mor ho ö länge sen dö - der.

2. Där hade ja också e fästare mö,
Den utäcka lade sig neder att dö.
Men ack, hennes kinder,
men ack, hennes kinder,
Di va som ett grötfat och ass inte
minder.

3. I Sorunda hade ja ock en fiol,
Ja spela uppå den på dansen i fjol.
Men mitt uti valsen,
men mitt uti valsen,
Så bröt jag utå den förbaskade halsen.

4. Ja gick mej till skogen å högg mej en
bit.
Den biten den passa än hit och än dit.
Den rysliga biten,
den rysliga biten,
Än va han för stor å än va han för
liten.

144. Jerker var ortens raskaste dräng.

(Vingåkersvisa)

Jer-ker var or-tens ras-kas-te dräng, Kun-nig i plog och
Gäl-de det och att ta sig en sväng, Glad var han med de
spa-da:
gla-da. Hän-de sig dock vid mid-som-mar-tid,
An-na och Karin ta-la-des vid. An-na och Ka-rin
ta-la-des vid. Allt u-ti pros-tens ha-ge.

2. Anna var ortens vänaste mö,
kunnig i väv och spånad.
Kinden var röd och vit såsom snö,
Blicken förrådde tränad.
Vek om sitt liv hon var som ett rör,
∴ Vingåkers ros hon kallades för, ∴
Det ville ej säga litet.

3. »Tror du att Jerker håller mig kär,
Anna till Karin sade.
»Det kan du fråga blomkronan där
som står i prostens hage.»
Blad uppå blad hon plockade av,
∴ Ja var det svar som blomkronan gav
Allt uti prostens hage.

4. Jerker. som stått och lyssnat, i hast
Skyndade över ängen.
»Hej! Anna lilla, nu är du fast!»
Skrek den förtjuste drängen.
Anna, som plundrat blomkronan nyss,
∴ Nu blev hon plundrad kyss efter
kyss
Se'n blev hon Jerkers maka.

143. Sjömansvisa.

Och far min sa-lig, han var, en skep-pa-re, han, han, Han
 var, be-sit-ta, den a-xel-bre-das-te man, man. Han
 gick i trö-ja och kaiv-skinshandskar han ha-de, Och
 gans-ka of-ta han vid mitt ö-ra dem la-ae.
 Tra-lal-lal-lal-la' lal-lal-lal-la o.s.v.

2. Jag var då pojke och »lätmatros» 6 En sjömans pojke, bör vara kvick
 uppå skutan, uppå vägen
 »Utkik» på toppen liksom »passopp» i Som en aborre och som en sparv opp
 kajutan. i lägen.
 Jag sov på däck och ankartåget var Kvicktänkt och snarvänd, ty annars
 kojens. går han och vankar,
 Och focken täcket, och huvudgård En redlös skuta förutan roder och
 ankarbojen. ankar.
3. Till sjöss får man just ej vara klen, 7. »Sin egen kraft bör man ta ombord
 då det gäller. på skutan:
 Och far min var just ej heller bland Skrik ej på hjälp, då du kan dig
 de blöta. han heller. hjälpa förutan.
 Då stormen ven, så det blåste tvärs Lit ej på andra, ty huru usel och
 genom kroppen. lumpen
 Då föll det gubben just in att se mig Är ej den skuta, som jämt skall lättas
 på toppen. med pumpen.»
4. På gubbens lynne vart man just ald- 8. »Var oförfärad. se faran stint uti
 rig bedragen. synen,
 I soluppgången jag tog mitt märke Då havets herre drar barskt ihop
 för dagen. ögonbrynen.
 Då jag i trappan och kajutsdörr'n Var jämt beredd till att möta döden
 hörde smällen. och domen,
 Då var jag säker att »daggen» föll Ty båda komma helt oförtänkt liksom
 innan kvällen. »bommen.»
5. Men blåste vinden så skummet yrde 9. Så talte gubben — och detta var bland
 kring bogen, det sista,
 Och vagen plöjdes liksom en fåra för Hans levnadsankar, hur starkt det
 plogen. var, måste brista.
 Så tog han »snuggan» och helt förnöj- Av döden lät han sig in i hamnen
 sam till sinnes bogsera —
 Han satt och talte rätt mången strof Och skutan fick jag i arv av honom
 som jag minnes: med mera.

10. Men sjömansyrket det fick i botten
 jag lära.
 Och främst av allt »veta hut,» och
 sen manöverera.
 Och säkert är, att jag än i dag där-
 förutan
 Ännu ej varit min egen herre på
 skutan.
 (Elias Sehlstedt).

146. Var skall man sig en flicka finna?

Var skall man sig en flic-ka fin-na så ren så
 skär som al-pens ros? Var skär som al-pens ros? För vi
 två ska byg-ga oss en bo-ning, men var? Jo där räk-ter-ga-len
 si-na dril-lar slår, dril-lar slår. Där må-nen ly-ser så för-
 tro- - ligt, där bäc-ken rass-lar, böl-jan går.

2. För ingenting skall skilja oss åt
 Förrän döden skiljer oss. ;:
 För vi två, etc.

3. Den vän jag ständigt har i tankarna
 För den jag leva vill och dö, ;:
 För vi två etc.

147. Två flickor de gingo åt rosendelund.

Två flic-kor de gin-go åt ro-sen-de lund Att
 ploc-ka de ro-sor-na rö-da;
 Den e-na hon var så hjärt-in-ner-ligt glad Den
 and-ra var så sor-ge-ligt be-drö- - vad.

2. Den rika, hon talte till den fattiga så: 5. Ack, ungersven, ack, ungersven, vad
 Varför är du så ledsen i ditt sinne? tager du dig för,
 Haver du bortmistaat din fader eller Som räcker åt den fattiga handen
 mor. Och inte tager mig, som stor rikedom
 Eller haver du förlorat din ära? har,
 Och låter den fattiga få fara?»
3. Nej, varken har jag mistat fader 6. »Se rikedom, det är ett lån utav Gud,
 eller mor. Men fattigdom det är ju en belöning,
 Och Herren, han bevarar min ära, Och den, som riker, kan en gång
 Men väl sörjer jag för den fager fattig bli,
 ungersven. Den fattige kan en gång riker bliva.
 Den vi höllo båda så kära.»
4. Och ungersven han stod bakom bus- 7. Trädet det växer så högt opp i sky,
 karna där, Men en gång skall till jorden det falla,
 Han hörde allt vad flickorna talte, Men tror man sig förskjuten av sin
 Så smyger han sig genom buskarna egen vän.
 fram Man tycker sig förskjuten utav alla.»
 Och tager den fattiga i handen.

148. Frieri i Dalom.

(Visa från Vester-Bergslagen)

Andante.

Em
 Om dä nu så vo-re vå'n er-res be-
 H7 Em H7 Em H7
 'ag, Å du, kiä-ra Kier-sti, så vil-le, Så
 Em
 tytt-ter ja' just, att de' kun-ne ta'
 H7 Em H7 Em H7
 laq, Å in-te skull' 'am-pa se' il-le, Om
 G D7
 vi till ett hjo-na-lag ble-ve i-
 G D7
 'op; Jag 'ar, Gu-di lov! bå-de kan-nor å
 H7 Em H7 Em
 stop, långt mer än du de' kan in-bil-le.

2. Ja' sparde på löna i fjol å i år,
 Å köpte e' litta grå qviga,
 Å skällkoa, som uppå löta nu går,
 'Ar kalvar bå' qvicka å viga.
 Å fastån mi lött' an är just int så stor
 Så tör ja fäll få litte kraffs ätter mor,
 Få si 'uru pass e vill stiga.

3. Å är de nu så att du vill e ta ve,
 Så får ja' fäll 'öra me' ätter
 Ett törp eller rot eller 'ur då bår te.
 Nog grunnar ja på't alla nätter.
 Du ligger i 'ägen båd' tima å stunn',
 Å ofta så sover ja' knappast e' blunn',
 Men säjer du »ja» blir 'e bätter.

149. Jag gick mig ut en aftonstund.

The musical score is written in G major and 4/4 time. It consists of six staves of music with lyrics underneath. The lyrics are: "Jag gick mig ut en aftonstund, Då möt-te jag i grö-nan lund. En flic-ka, som var myc-ke skön, Dess ma-ke finns ej mer. Ti-ram-ti-ri ti - ral - la - ra, ti - ram-ti-ri ti - ral - la - la. En flic-ka som var myc-ke skön, Dess ma-ke finns ej mer." The score includes chord markings: G, D7, and G.

2. Vi gingo ut i grönan lund.
 Om kärlek talte vi en stund:
 »Säg, vill du bli min lilla vän
 Och vila vid mitt bröst?»
 Tiramtiri.....

3. »Om åtta dar ska du få svar,
 När jag fått fråga mor och far.
 Är viljan din, tror jag förvisst,
 Att du blir min till sist.»
 Tiramtiri.....

4. När åtta dar förgångna var,
 Had' flickan fått en annan kar.
 Jag gick min väg, fast den var tung,
 Jag gick den dagen lång.
 Tiramtiri.....

5. Ajöss min far, ajöss min mor,
 Ajöss min syster och min bror.
 Jag reser nu till främmande land,
 Och kommer ej igen.
 Tiramtiri.....

150. Det bodde en herre vid Hamborga bro.

The musical score is written in G major (one sharp) and common time. It consists of five staves of music. The lyrics are written below the notes. Chord symbols (E, H, F#7) are placed above the notes to indicate the harmonic structure. The lyrics are: "Det bod-de en her-re vid Ham-bor-ga bro, Han ha-de en dot-ter så fa-ger och så tro. Så kom-mer där en seq-la-re och sjö-man till land, Han frå-gar skön jung-frun: 'Vem skall hon ha till man?'"

2. Sjömänner har jag älskat, sjömänner vill jag ha.
Sjömänner vill jag älska, till dess jag läggs i grav.
Och därför, gode sjöman, jag nu tro-lovar mig
Med dig och ämnar aldrig i livet svika dig.»
1. Men jungfrun hon beder sin fader att få lov
I morgon klockan åtta till skogen att gå:
»Där som jag får höra de musikanter små
Och där som jag kan roa mig så gott jag kan förmå.»
3. Men när den sjöman sedan var redo till att gå,
Allt utanföre dörren dess fader syntes stå.
Han drog så upp den sabel och stack i sjömans bröst,
Alltså den sköna jungfrun förlorade sin tröst.
5. »Ack ja, min hjärtans dotter, det kan du gärna få.
I morgon klockan åtta till skogen få gå.
Men tänk då även efter, du är av bättre stånd,
Dig passar bäst en köpmanesson, som har ett klokt förstånd.
6. Men jungfrun hon dricker med gift i ett glas vin,
Och hon dricker därmed skålen för kärestan sin.
»Lägg mig i hans kista och sedan i hans grav
Så vila vi förnöjda allt intill dome-dag!«
7. »Gud nåde de föräldrar, som sådant gör och lär,
Och neka sina barn att få den de ha kär.
Det har jag fått erfara och lära som ett barn,
För jag nekade min dotter att älska en sjöman.»